

РЕШЕНИЕ

№ 4651

гр. София, 18.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 20.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6165** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Делото е образувано по обективно съединени иски, предявени от Е. С. П. с ЕГН [ЕГН] и с адрес [населено място], [улица], ап. 17, срещу Столична дирекция на вътрешните работи, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди на основание бездействие на орган при СДВР, считано от 20.06.2012г. до момента на уточнението на иска на дата 23.10.2017г., общо в размер на 922лв., съгласно уточнението на иска от 23.10.2017г. - л. 41 от делото, които се изразяват в следното:

- имуществени вреди в размер на 900лв., разлика между получените от ищеца дневни пари за командировки в страната през 2012 и 2013г. и получените от него дневни пари за командировки в страната през 2016г. и 2017г. - "поради промяна на местоработата ми и намалелия брой пътувания" на управлявания от него автомобил поради липса на контролен талон.

имуществени вреди в размер на 22 лв. се изразявали в разхода за закупуване на карта за градския транспорт за срок от 1 месец в началото на учебната 2016/2017г. за 22 лв, за детето на ищеца, когато постъпило в първи клас, и не му било възможно да го транспортира със служебния автомобил преди явяването му на работното място до училище, което било възможно и ежедневна практика при предишния му работодател. и до издаване на 20.06.2012г. от МВР С. на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК].

- имуществени вреди в размер на 900лв., разлика между получените от ищеца дневни пари за командировки в страната през 2012 и 2013г. и получените от него дневни пари за командировки в страната през 2016г. и 2017г. - "поради промяна на местоработата ми и намаления брой пътувания" на управлявания от него автомобил поради липса на контролен талон.

имуществени вреди в размер на 22 лв. се изразявали в разхода за закупуване на карта за градския транспорт за срок от 1 месец в началото на учебната 2016/2017г. за 22 лв, за детето на ищеца , когато постъпило в първи клас, и не му било възможно да го транспортира със служебния автомобил преди явяването му на работното място до училище, което било възможно и ежедневна практика при предишния му работодател. и до издаване на 20.06.2012г. от МВР С. на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК].

Исковите претенции за вреди се поддържат от ищеца лично, който в писмена защита претендира и основателността им, към писмената защита са представени .

Ответникът - СДВР, в писмен отговори писмена защита съответно оспори исковите претенции и претендира неоснователността им, иска от съда да постанови отхвърлянето им.

Прокурорът - Ю. от СГП, в ход по същество представи заключение за неоснователност на исковите претенции

По делото са приети писмени доказателства представени от старните и гласни доказателствени средства - свидетелските показания на Л. китов и Л. Б. , изслушани в о.с.з. по делото от 22.06.2020г. по искане на ищеца.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

Съдебното производство по делото е спряно поради преюдициалност – оспорване законосъобразността на бездействието по друго дело - по адм.д.4302/2017г. на Административен съд София-град. По същото са разгледани жалбите на ищеца с вх.№11725/27.04.2017г. и вх.№13522/15.05.2017г. по описа на съда, срещу действията/бездействията на началника на отдел Пътна полиция при СДВР, мълчаливо потвърдени от директора на СДВР, изразяващи се в следното: на 20.06.2012г. му е било подменено СУМПС, поради изтичане на срока на преходното СУМПС, но при получаването му не му е предаден от служители в отдел „ПП“СДВР контролен талон. Такъв не му е връчен и до момента на подаване на жалбата на 27.04.2017г., въпреки подадените от него молби до началника на отдел „Пътна полиция“СДВР. Твърди, че е обжалвал мълчаливия отказ на началника на отдел „ПП“СДВР по административен ред пред директора на СДВР ,с жалба Г-1622 от 15.11.2016г. по регистъра на отдел „ПП“СДВР и впоследствие е изпратил идентична жалба до директора на СДВР, вх. № 514000-64/10.02.2017г.,но като не получил отговор, подал нова молба до него на 16.03.2017г. Искането до съда е да осъди началника на отдел „ПП“ СДВР да му предостави контролния талон към издаденото СУМПС в определен с решението срок."

С Решение № 6162/31.10.2017г. по адм.д. 4302/2017г. на АССГ, влязло в сила на 11.03.2019г., жалбата е отхвърлена. Съдът прилага служебно заверено копие от съдебното решение по делото с отбелязване за влизането му в сила, както и за послужване делото, ведно с приложеното към него адм.363/2018г. във връзка с приетото, че при обжалване на решението от касационната инстанция са изложени

мотиви по същество, различни от първоинстанционния съд, както и за незаконосъобразни действия, а именно: .

„Всъщност искането да съда е за прекратяване на неоснователни действия по отнемане на контролния талон към свидетелството за управление на МПС, с правно основание чл.250 АПК. (...) Решението се явява правилно като правен резултат. Допълнително жалбоподателят сочи, че двете наказателни постановления са му връчени при издаването на свидетелството за управление на МПС, към което не е получил контролен талон. Обжалвал е и двете наказателни постановления. С решение № 46 от 26.02.2018 г. е отменено едното наказателно постановление, независимо, че в решението на административния съд е записано, че е влязло в сила, тъй като с определение на ВАС е отменено определение на Административен съд - Кюстендил, с което не е даден ход на делото и на 26.02.2018 г. е отменено наказателното постановление. За заплащане на глобата по другото наказателно постановление счита, че изтекла давност - позовал се е на нея още през 2015 г. Представил е жалбите, входирани с вх. номер от съда и въз основа на тях му е издадено свидетелство за управление на МПС, което не се издава при наличие на незаплатени глоби. Имал една глоба в размер на 20 лв., но нея я заплатил на място и получил свидетелство за управление на МПС, но не получил контролния талон. С решение № 46/26.02.2018 г. на Административен съд - Кюстендил е отменено наказателното постановление, посочено в обжалваното в настоящото производство решение. На 13.02.2019 г. получил обаждане от отдел "Пътна полиция" от г-жа М., която се представила като ръководител-група "Квалификация" която го поканила в "Пътна полиция" да получи своя контролен талон, с уточнението, че е неясно каква е била причината да не го получи със свидетелството за управление на МПС през 2012 г. Бил потърсен на телефон, който не се води на негово име и получил съответния талон. (...) Действително не е имало основание за отнемане на контролния му талон, неразделна част от свидетелството за управление на МПС, след като на 20.06.2012 г. му е издадено и връчено ново свидетелство за управление на МПС. Жалбоподателят твърди, че двете наказателни постановления са му били връчени на тази дата, няма други данни да са връчени по-рано, поради което не са били влезли в сила и към този момент и не е имало основание да не се издава свидетелство за управление на МПС или да се отнеме издаденото свидетелство за управление на МПС, в случая е отнет контролния талон към свидетелството за управление на МПС. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка на основание чл. 171, т.1, б."д" от ЗДвП не е била издадена, поради което не е било налице основание за отнемане на свидетелството за управление на МПС, в случая на контролния талон към него. В случая контролният талон не е отнет от водача на основание чл. 157, ал. 6 от ЗДвП, съгласно който при съставяне на акт за нарушение по този закон контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3 и актът за нарушението заменя контролния талон за срок до един месец от издаването му. Съгласно чл. 190, ал. 3 от ЗДвП наложеното наказание "глоба" се заплаща в едномесечен срок от влизането в сила на наказателното постановление, електронен фиш или съдебното решение или определение на съда при обжалване, а в случая наказателните постановления не са били влезли в сила.“

Предвид на изложеното, исковата претенция с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ вр. чл.204, ал.4 ПК – незаконосъобразно бездействие през исковия период от орган при СДВР, е принципно допустима по последната разпоредба, като предвид цитираните

мотиви на решението на ВАС, съдът намира, че въпросът с незаконосъобразното бездействие от страна на орган при СДВР е разрешен по преюдициланото производство. Съответно на това е доказано твърдяното фактическо бездействие, от което се претендират вредите - незаконосъобразно на ищеца не е предоставен контролен талон към свидетелството му за управление на МПС от 2012г. от страна на орган при СДВР .

Предвид на тези изводи, за разрешаване на правния спор съдът не следва да обсъжда доказателствата по делото, касаещи процесното бездействие на орган при СДВР и за отмяната му.

По твърденията на ищеца за претърпени имуществени вреди съответно в размер на 22 и 900лв., съдът приема следното:

За доказване на вреда в размер на 22 лв., на л. 94 о длетоо, ищецът е представил фискален документ за закупена абонаментна карта № 1151106 от дата 20.09.2016г. в размер общо на 22лв. и за еидн месец, за всички линии., за ученици.

От м. 11.2013г.,ищецът е работил по трудов договор на длъжност директор на Дирекция Правна в Г. АД с ЕИК[ЕИК], като през 29016 и 2017г. по заповеди за командировки в страната и за извършени от него пътувания в страната е получил плащания за дневни пари общо в размер на 230 лв., видно от удостоверение от дружеството от 02.05.2018г., л. 73 от делото.

За пътуванията на ищеца като служител в [фирма], ищецът е ангажирал свидетелските показания на Л. Б., който заемал длъжността "Ръководител - автотранспорт" в същото дружество. Свидетелят е работил заедно с ищеца във фирма „Г.“ от 2014 г. до неговото напускане през 2019 г., като свидетелят е заемал длъжността ръководител „Автотранспорт“, а ищецът бил в правния отдел - заместник в отдел „Правна дирекция“. Свидетелят постъпил в дружеството след ищеца.

Едно от задълженията на отдела на свидетеля било да отговаря за автомобилите, за тяхното ползване и за тяхното разпределение и за документацията. На правния отдел имало зачислен автомобил. Свидетелят трябвало да изиска документи от служителя, който ще управлява автомобила - талон и шофьорска книжка. Свидетелят се запознал с документите на ищеца в коиипя в отдел „Човешки ресурси“ на дружеството, както и на всички други, създадени били електронни досиета и от там научил, че ищецът нямал контролен талон към свидетелството. На ищеца били възлагани пътувания със служебен автомобил, като за да се ползва пълноценно, автомобилът бил зачислен и на отдел „Екология“, за да не стои неизползван в гаража. Според свидетеля е имало ситуации, в които се е ползвал съвместно от двата отдела. Имало правила в дружеството за ползване на автомобила - трябвало да има редовни документи и шофьорът да не е употребявал алкохол. Със сигурност ищецът е ползвал автомобил за командировки извън [населено място] в съчетание с други служители. Според свидетеля, служителят, който управлявал лично служебния автомобил, носи отговорност при ПТП във връзка с застраховката „Автокаска“. Също според свидетеля, ако служител ползва служебен автомобил, няма бонуси, имало командировъчни - определена сума за ден. Нямало допълнително заплащане, ако лично управлява автомобила, единствено се заплащали командировъчни, когато пътуването е извън [населено място], както и на всяко командировано лице,

независимо дали управлява служебен автомобил или не.

През периода на съвместната работа с ищеца, дружеството имало обекти в района на [населено място] – [населено място] и в района на [населено място], [населено място]. Ползването на служебен автомобил се извършвало въз основа на заповед за командировка, за ръководителите и зам.ръководителите на отдели се издавало месечно командировъчно, за тях не се изисквала конкретна заповед за ползване на служебния автомобил.

Ищецът е ползвал служебен автомобил само при необходимост, а на въпрос на ищеца дали е бил зачислен друг служител да му помага, свидетелят отговори утвърдително, и посочи, че се казвал Д., бил към отдела на ищеца, а свидетелят имал данни за това от пътните листа за пътуванията, от където и виждал кое лице е управлявало автомобила. Свидателят не е запознат какви служебни задължения има ищецът.

При така изложеното, от данните от свидетеля следва, че при необходимост ищецът е бил командирован, като друго лице е управлявало автомобила през периода, през който е заемал длъжност в Г. АД, но няма разлика в получаваните суми за командироването му извън С. в зависимост от това дали е управлявал автомобила или не.

От обстоятелствата, изложени от ищеца и писмените доказателства за заеманата длъжност в Г. АД където е работел от м.ноември 2013г. до м. октомври 2018г., няма данни и не може да се формира извод за неполучено от ищеца възнаграждение при командироването му извън С. и затова, че не е управлявал лично служебния автомобил.

За исковия период 2012/2013г. ищецът твърди, че е работел във фирма [фирма], за което на л. 85 от делото е представил заповед за прекратяване на трудов договор от дата 02.12.2013г., като видно от същата е заемал длъжност "Юрискосулт Придобиване и Узаконяване" в отдел "Инфраструктури и Узаконяване", както и удостоверение на л. 112 от делото, съгласно което ищецът е работил на посочената длъжност във фирма "Т. Бизнес С. ЕАД с ЕИК[ЕИК] и е получил плащания за извършени от него пътувания - командировки в страната през 2010, 2011г., 2012г. и през 2013г., като конкретно за исковия период 2012 и 2013г. е получил съответно по 630 лв. За този период ищецът е ангажирал свидетелските показания на Л. Н. К., който е бил ръководител на ищеца.

Свидателят К. е бил ръководил от 2012 г. до края на 2013 г. на ищеца, като е одобрявал служебните пътувания и възлагал задачите на ищеца, които били свързани основно с пътуване с автомобил извън [населено място]. Естеството на неговите задачи било свързано с работата на държавни и общински служби, с частни лица. Дейността на фирмата била оформяне и подготовка на документи за разрешение на строеж на обекти, разрешение за ползване по въпроси, свързани със ЗУТ във връзка със строителството и изграждане на обекти на GSM инфраструктурата на мобилните оператори.

Според свидетеля за периода 2012 г. – 2013 г., ищецът имал възможност и естеството на работа го позволявало да избира колко служебни командировки да изпълни лично или да ги превъзложи на други колеги. Свидателят изрично заяви, че ищецът можел да прехвърли задачите на друг при физическа невъзможност да изпълни дадена работа. Ищецът бил юрист, работели по проект за изграждане на GSM базови станции на „Г.“ с екип през разглеждания период от 4 човека, в екипа нямало други юристи,

но в цялата фирма - да. Имало практики да се прехвърлят задачите, при невъзможност да бъдат изпълнени от екипа. Свидетелят знаел, че ищецът нямал контролен талон, пътувал за изпълнение на задачи в [населено място], но извън града не пътувал, защото нямал талон. Имало вътрешно правило да се ползват служебни автомобили, но можело да се ползва и обществен транспорт за пътуване в страната. Свидетелят обаче заяви, че общественият транспорт се е ползвал само в [населено място], а при служебните командировки в страната са ползвани само служебни автомобили на фирмата. Ползването на обществен транспорт за командировки в провинцията било невъзможно поради естеството на работа и възможността да се спестят разходи за хотели и допълнителни командировъчни за един ден – предварително, вършела се работа за един ден, която иначе била за четири дни.

Според свидетеля К. ищецът превъзлагал задачи на свои колеги "поради невъзможност на пътува", но той не е освободен от работа заради това. Основно ищецът изпълнявал задачи на обектите на дружеството в [населено място] за периода, за който нямал книжка, имал едно – две пътувания, не може да каже точно колко, заедно с друг колега. Ищецът не е управлявал автомобила без контролен талон. Свидетелят К. посочи само разходи за "командировъчни" от страна на дружеството при изпълнение на задачи извън С. от служителите. От данните, изнесени от свидетеля не може да се формира извод за това, какви задачи ищецът е можело да изпълни извън [населено място] и да получи допълнителни плащания - за "командировъчни".

При така установеното по фактите, съдът приема, че ищецът, при указана му от съда тежест на доказване, не доказва, че е претърпял вреди в размер на 900 лв., представляващи разлика между полъченото възнаграждение и невъзможността да пътува в командировка извън [населено място] - поради липса на контролен талон и да получава плащания за разходи за дневни пари по време на командироването му, както през периода 2012/2013г., така и през 2016/2017г.

Ищецът, след направен оспорвания от страна на ответника - че нито са претърпени имуществени вреди, нито е има причинна връзка с незаконосъобразно действие или бездействие от страна на административен орган, следваше при условията на пълно и главно доказване да изложи обсотятелства, и ангажира доказателства, в подкрепа на твърденията си за претърпени вреди общо в размер на 900лв. през периода 2012/2013г. и през 2016/2017г. при изпълнение на служебните му задължения в [фирма] и [фирма].

Що се касае до твърдението му за претърпени вреди в размер на 22 лв. , представляващи разходи за ученическа карта за градския транспорт за м. септември 2016г. на детето му за пътуването му до училище, то от свидетелските показания на Л. Б. не следва, че ищецът е имал дори възможност да му бъде зачислен личен служебен автомобил. Напротив, свидетелят заяви, че е бил зачислен един служебен автомобил за ползване от отдела на ищеца и от друг отдел на дружеството, ползването му е било разрешено само срещу заповед за командировка, за ищеца била издавана месечна такава, . От тези данни не може да се формира извод за какавто и да е възможност за ищеца да ползва служебен

автомобил на фирма [фирма] през септември 2016г. или преди това за лични цели преди да отиде на работа.

Предвид на изложеното до тук, не се доказва по делото, че ищецът е претърпял имуществени вреди общо в размер на 922 лв. на посочените от него основания, подробно обсъдени. Поради това не е налице основание за ангажиране отговорността на държавата за вреди, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

По силата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявените главни иски с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на имуществени вреди. В казуса по делото, макар и да е налице основанието по чл.204, ал.4 ПК, не се доказаха претендираните от ищеца имуществени вреди, в това число и предвид заявеното от свидетеля К., че при командироването му от фирма Т. ЕАД за съответния исков период не се е следвало допълнително възнаграждение за лично управление на автомобила, както и, че е имало друг назначен служител, който да подпомага ищеца и да управлява автомобила при необходимост от командироването му извън [населено място], а що се касае до фирма Г. АД, от същата е било съобразено, че ищецът не е разполагал с контролен талон и поради това не е могъл да управлява лично служебен автомобил, възлаганите на ищеца задачи са били съобразени от неговия работодател с това обстоятелство. Няма данни за неизпълнение от страна на ищеца по причина невъзможност да управлява служебен автомобил. Видно е от данните по делото, че ищецът не е разполагал с

контролен талон още от преди 2013г., от когато е започнал работа в това дружество, поради което още от при назначаването му е било известно, че същият не може да управлява служебен автомобил. Поради това логически няма основание да се приеме, че на ищеца е следвало да се възлагат задачи, свързани с лично управление на служебен автомобил, респективно, че е формирана разлика и получавано възнаграждение за командировъчни в по-малък размер поради „намаления брой пътувания“. С Т. ЕАД служебното правоотношение е прекратено с предизвестие от ищеца - видно от заповедта на лист 85 от делото, следователно и промяната на работата на ищеца не е свързана с невъзможност за изпълнение на задълженията му поради невъзможност да управлява лично служебен автомобил. Недоказано е твърдението му за получено възнаграждение в по-малък размер "поради промяна на местоработата ми и намалелия брой пътувания" на управлявания от него автомобил поради липса на контролен талон, доколкото няма данни да е управлявал такъв във второто дружество. Видно е, че в [фирма] е получил възнаграждение за командировъчни през 2016 и 2017г. общо в размер на 230лв., при командировъчни по 630лв. за 2012 и 2013г. размерите на възнагражденията за командировъчни, както се установява и от разпитаните по делото свидетели, са в зависимост от обектите, изпълнявани извън С. и възлаганите задачи на ищеца. Също не може да се приеме идентичност на необходимостта от командироване на ищеца в двете дружества и съответно идентичност на възнагражденията за командировъчни. Видно е от данните, изнесени от свидетеля, че във второто дружество - Г. АД, ищецът е изпълнявал предимно задачи в [населено място], като при необходимост, същият е бил командирован и в провинцията, за което е получил възнаграждение - общо в размер на 230лв. - видно от удостоверението на лист 73 от делото. Касае се за различни работодатели на ищеца, които изпълняват самостоятелна търговска дейност и няма основание да се приеме, че възнагражденията за „командировъчни“, изплатени от [фирма] следва да бъдат еднакви с тези, изплатени на ищеца от [фирма]. Поради това няма и основание разликата във възнагражденията за командировки в страната да се приеме като имуществени вреди и пряка последица от обстоятелството, че ищецът не е могъл да управлява лично служебен автомобил, по причина, че няма контролен талон към свидетелството за управление на МПС.

Тъй като не се доказва елемента претърпени вреди, без да се обсъжда другия елемент - причинна връзка, няма основание за ангажиране на отговорността на държавата за вреди на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ в полза на ищеца и на предявените от него основания в казуса по делото, поради което исквете му, общо в размер на 922 лв., следва да бъдат отхвърлени.

От страна на ответника е направено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.10, ал. 4 от ЗОДОВ, когато искът е отхвърлен изцяло, в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Предвид обстоятелството, че предметът на делото не касае значителна правна или фактическа сложност, следва да се приложи предвиденото в чл.24 от Наредбата за заплащане на

правната помощ във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ, като такива следва да се присъдят в минимален размер на 100 лв. и в полза на юридическото лице - СДВР.

На основание изложеното и чл. 172, ал.2 АПК съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковете, предявени от Е. С. П. с ЕГН [ЕГН] и с адрес [населено място], [улица], ап. 17, срещу Столична дирекция на вътрешните работи, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди общо в размер на 922лв.на основание бездействие на орган при СДВР, считано от 20.06.2012г. до 23.10.2017г., от които имуществени вреди в размер на 900лв., разлика между получените от ищеца дневни пари за командировки в страната през 2012 и 2013г. и получените от него дневни пари за командировки в страната през 2016г. и 2017г , и имуществени вреди в размер на 22 лв. - разход за закупуване на карта за градския транспорт за срок от 1 месец в началото на учебната 2016/2017г. за 22 лв, за детето на ищеца, поради невъзможност да го транспортира до училище със служебен автомобил преди явяването му на работното място.

ОСЪЖДА Е. С. П. с ЕГН [ЕГН] и с адрес [населено място], [улица], ап. 17, да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ със седалище С., сумата от 100 (сто) лева за разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховен административен съд.

Съдия